

LIBRIS

We know
books

Geo Moisi s-a născut pe 7 mai 1991, la Oradea, și locuiește în Timișoara. A absolvit Liceul „C.D. Loga”, profilul matematică-informatică, și Academia de Poliție „Alexandru Ioan Cuza” București. Este ofițer de poliție judiciară de peste un deceniu, cu o formare academică ce include un masterat în Științe Penale și un altul în Științe Politice. Înainte de a îmbrăca uniforma, a cochetat cu jurnalismul.

Debutul său literar a avut loc cu romanul polițist *Registrul domnului Carvet*, urmat de thrillerul *Sub acoperire – În numele dreptății* și de *Nicio minune de Crăciun*, un *holiday-noir* cu accente atipice. Face parte din Asociația Creatorilor de Ficțiune și publică proză scurtă, editoriale și articole de opinie în revista *Ficțiunea*.

În scris, Geo Moisi navighează cu naturalețe între realitatea dură a investigațiilor și ficțiunea care o reinterpretează, explorând granița fină dintre justiție, adevăr și literatură.

Credit foto copertă: Ștefan Ioan

© 2025 by Editura Lebăda Neagră

Această carte este protejată de legile copyrightului. Reproducerea, multiplicarea, punerea la dispoziția publică, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea deținătorului copyrightului constituie încălcări legislative cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc în conformitate cu legile în vigoare.

www.blackswanpublishing.ro

Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOISI, GEORGE

Judecătorul artificial / Geo Moisi. - Iași: Lebăda Neagră, 2025

ISBN 978-630-330-137-2

821.135.1

GEO MOISI

Judecătorul Artificial

Lebăda Neagră
Iași, 2025

Contrar tuturor sfaturilor primite, Ana își pusese decizia în aplicare. Era a doua oară când făcea lucrul acesta. A doua oară când nu asculta de nimeni decât de vocea ei interioară.

Avea însă emoții. Trecuse peste sfaturile părerologilor acreditați, ale specialiștilor cu diplomă, ale influencerilor aprobați de societate, ale formatorilor de opinie validați de poziția și expunerea socială, dar și peste rezultatul inteligenței artificiale din spatele aplicației *Ce profesie mi se potrivește? ver. 10.9*. Nu avea emoții din cauza tuturor acestor factori, mai ales că totul i se părea un mare, tehnologizat și frumos ambalat căcat. Altădată i s-ar fi spus *bullshit*, dar acum țara e încă pe update-ul de neonaționalism, deci englezismele nu se folosesc dacă nu e absolut necesar.

Ana avea emoții pentru că începea o nouă profesie și i se părea normal să se simtă puțin irascibilă. Era conștientă de normalitatea trăirilor sale, de faptul că după doi ani ieșea din zona de confort și trebuia să lase deoparte tot ce învățase. Una dintre regulile *Manualului Profesiilor* spune că atunci când schimbi profesia trebuie să o începi pe următoarea fără prejudecăți. Ana etichetase regula ca

fiind de căcat, chiar dacă toți o respectau. Trecuse printr-o perioadă în care era îngrijorată pentru că lipea eticheta *căcat* pe foarte multe aspecte, apoi a încercat să fie de acord cu regulile, să le respecte, iar când i-a fost clar că nu poate scăpa de ele și nici nu vrea să fie o proscrisă, și-a zis *Fuck it!* și de atunci reușea să fie abilă.

Ca orice schimbare de profesie, ea venea cu un preț, iar al Anei era acela că fusese nevoită să se mute înapoi cu ai ei. *Manualul Profesiilor* te obligă la o pauză de cel puțin 30 de zile între două profesii.

De vreo lună, maică-sa era cu capsă pusă pentru că schimbarea profesiei Anei nu-i căzuse bine deloc. În apartamentul cu trei camere era prea mare înghesuială, încă de dinainte să se întoarcă Ana.

1

— Cum te-ai obișnuit la noi?
— Din prima săptămână de lucru la Serviciul de Investigații și Anchete Polițienești, Ana nu se alesese cu mare lucru, așa că întrebarea lui Cezar Roman o luă pe nepregătite.

— Încă învăț mersul lucrurilor, mulțumesc de întrebare.

Ana se întrebă dacă Cezar Roman știa că ea se afla în luna de cunoaștere, că nu avea acreditări și că nu avea voie să facă nimic în legătură cu profesia. Întoarse cartela de acces între degetele mâinii drepte și continuă:

— Ah, dar sunt convinsă că n-am cum să fac lucrul acesta într-un timp atât de scurt.

— Oricum, nu sta degeaba pe aici. Intră în vorbă cu noii tăi colegi, vezi și tu cu ce se mănâncă poliția asta, cum se discută cu oamenii, cum se preia o reclamație, chestii de-astea. Bine?

Telefonul începu să-i sune, așa că atenția șefului Anei se mută rapid. Mormăi o scuză și se retrase din fața lui Cezar Roman, ocolindu-l atentă ca nu cumva să-l atingă, căci pe culoarul îngust fizicul șefului de serviciu ocupa destul de mult loc.

Descuie ușa biroului în care fusese repartizată și rabată fereastra, ca aerul proaspăt să-l înlocuiască treptat pe cel stătut. Se așeză pe scaun și-și rezemă coatele de tâblia din lemn a mesei sale de scris, uitându-se în jurul ei, apoi tot mai insistent către ușă.

Își schimbă poziția în scaun și, parcă sosind într-un final moment de liniște de pe coridor, ieși din birou ca să interacționeze cu noii ei colegi. Intraseră cu toții într-unul dintre birouri și închiseră ușa în urma lor, dar Ana reuși să identifice de unde se auzeau hăhăielile. Rămase o clipă în fața ușii, nu pentru a trage cu urechea, ci pentru a-și construi masca rolului pe care trebuia să-l joace intrând într-o încăpere plină de bărbați. Constant, peste vocile tuturor din interior, se auzea cea a șefului:

— Bă, de-acuma nu pot să mai vă fac pizde, că avem una pe bune printre noi!

— Cum, bre, șefule, că ne-ai făcut pizde și până acuma, chiar dacă Radu e cu noi de ani de zile!

Hăhăiala izbucni și mai tare.

„Lasă, mai bine nu mai mă alătur lor acum”, își spuse Ana în sinea ei, punându-l intenționat pe „mai” imediat după negație ca să-și confirme bănuiala că Cezar Roman era un agramat cu funcție. Făcu stânga-mprejur și se întoarse în biroul ei fără s-o vadă sau s-o audă cineva.

Cum n-avea nimic de făcut, își dădu voie să-și imagineze dramatica situație în care s-ar fi aflat dacă ar fi fost prinsă uitându-se în dosarul vreunui coleg. Toate cazurile erau înregistrate și ținute în format electronic.

Ieși din reverie și se uită la laptopul de pe cealaltă masă de lucru. Colegul ei de birou, și tutorele ei, profesional

se afla în concediu de odihnă și urma să se întoarcă la muncă abia când ea își termina luna de cunoaștere. Își aminti apoi că acesta, Mihnea Pavelescu, avea voie s-o lase să acceseze dosare, în temeiul atribuțiilor sale de formator, fiind vorba doar despre dosare finalizate, judecate și mai vechi de zece ani. Ana se bucură că totuși avea de unde să învețe cum se desfășoară o investigație și o anchetă polițienească, deși realitățile sociale se schimbau de la un deceniu la altul.

2

Salariul era doar cu puțin mai mare decât cel pe care-l avusese la Serviciul de Patrulare și Intervenție Polițienească. Acesta fusese gândul cu care Ana adormise în seara precedentă. Aflase informația de la unul dintre colegii săi, la tradiționala ieșire la bere de vineri seara, când vorbăraia era de-a dreptul fără perdea. Sperase să afle ceva mai multe detalii legate de munca pe care încă doar visa s-o facă, dar niciunul dintre colegii ei nu aprofundase subiectul. Concluzionase, pe drumul spre casă, că oricât de beți ar fi fost cei din Serviciul de Investigații și Anchete Polițienești, regula să nu vorbească despre dosarele pe care le aveau în lucru era respectată cu sfințenie.

Cu același gând se trezise și tot cu mintea la seara precedentă pregătise și micul-dejun. Adela mesteca lent omleta făcută de Ana, cu privirea fixată în ecranul telefonului. N-avea niciun interes pentru sora ei mai mare și, prin urmare, nu observa fruntea încruntată a acesteia. De cealaltă parte, Ana alerga nervoasă bucățile de ou prăjit pe suprafața sticloasă a farfuriei. Oricum întorcea monologul din capul ei, singurul gând dătător de speranță în acea clipă era că de luni nu se mai afla în luna de cunoaștere. Tot de luni urma să intre efectiv în tutela lui

Mihnea Pavelescu, pe care colegii l-au cam bârfit la ultima ieșire, când și-au amintit că el era tutorele Anei. Descrierile acestora nu-l puneau într-o lumină prea bună și, chiar dacă simțea tonul uneori machiavelic al colegilor ei, prea erau toate părerile la unison, încât să fie numai răutăți gratuite, nelipsite de invidia care însoțește de cele mai multe ori comentariile negative. Oricum ar fi fost Mihnea Pavelescu, Manualul Poliției îl obliga, sub sancțiuni destul de dure, să o pregătească pe Ana, ceea ce însemna că va avea, în sfârșit, șansa să vadă un dosar.

Ana se ridică de la masă. Își încălță adidașii de alergat și ieși din apartament, cu gambele deja tremurânde și sperând să nu fie prea multă lume pe pista de atletism a bazei sportive din cartier.

În drum spre complexul sportiv se intersectă cu o patrulă de poliție care aștepta la semafor. Cu câteva luni în urmă făcea și ea același rond plictisitor de sâmbăta dimineața, când nu se întâmpla nimic și când își verifica ceasul din jumătate în jumătate de oră, cu gândul la ieșirea din tură. Răsuci sentimentele care nu-i dădură pace pe toată durata alergării și, nu doar că nu-și găsi o explicație, ci nici măcar nu reuși să scape de ele. Aparent, exact ca în cercul în care ea alerga, la fel o urmăreau și ele, parcă ajungând-o mereu din urmă, oricât de tare ar fi sprintat și oricât de mult ar fi mărit volumul muzicii care bubuia în căștile din urechi.

Când se opri, realiză că nici extenuarea fizică nu-i folosisese, că endorfinele pierduseră lupta cu stresul. Simți foarte aproape de ea gândul îndoielii, cel pe care era convinsă

că reușise mereu să-l țină departe. Își puse, din nou, speranțele în munca efectivă pe care abia aștepta s-o înceapă și doar în acel moment o acapară un soi de descătușare. Se gândi cât de multe avea de învățat despre sistemul de investigare și anchetă polițienească, cel despre care nu aflase nimic în luna de cunoaștere, căci colegii săi păstrau totul în secret, într-un mod absurd.

Părăsi terenul de sport cu un tonus diferit, totuși. Devie de la traseul obișnuit către casă ca să-și ia o cafea de la unul dintre localurile ei favorite, un băruleț studențesc în care i-ar fi plăcut să fi intrat și în calitate de studentă.

Intră în bar și ceru, la pachet, o cafea din boabe braziliene, apoi se îndepărtă de cele câteva mese din fața localului și se sprijini de trunchiul unui copac. Un cuplu tânăr, cel mai probabil studenți, ocupa una dintre mese. Ea părea obosită, în timp ce el părea nervos. I se confirmă intuiția când el strigă către barmanul din interiorul localului să le aducă două cafele, deși regula era ca fiecare să meargă la bar pentru comandă. Se întoarse apoi cu fața către ea și începu să-i vorbească pe același ton aspru cu care ceruse cafelele. Era limpede că cei doi continuau o discuție începută pe drumul spre bar. Putea să-i audă foarte bine, ori cel puțin pe el, dar Ana preferă să-și închidă urechile și doar să-i privească. Palma pe care el i-o trânti fetei peste față răsună sec, ca un pahar din sticlă subțire spart pe o bucată de gresie. Ana scoase un „Hei!” gutural, luată prin surprindere de lovitura lui, și se năpusti către masa ocupată de cuplu. Din cinci pași ajunse lângă el și-i prinse gâtul într-o priză strânsă, încât îl făcu

să guițe sacadat, apoi îl trânti cu burta pe pavelele reci, urcându-se pe spinarea lui cu fundul și blocându-i umărul într-o altă priză strânsă, pe care o tensionă tot mai mult, până când simți că el nu-i va mai opune vreo rezistență. Ar fi putut jura că l-a ținut la pământ cel mult un minut, dar curând auzi sirenele mașinii de poliție. Plecă grăbită pe o alee ce ducea prin spatele căminelor, apoi începu să alerge pe străduțele pustii, până când fu sigură că patrula n-ar putea-o găsi.

O altă regulă din Manualul Poliției spune că un polițist de la investigații și anchete nu are voie să intervină într-o situație de competența celor de la patrulare, căci astfel s-ar fi creat o prejudecată despre respectivul polițist care, ulterior, ar fi putut primi speța spre soluționare. Nu-și aminti pe loc sancțiunea, însă știa că exista una, atât timp cât exista o regulă.

3

Ana intră în clădire folosindu-și cartela de acces și o făcu cu siguranța de sine a celui care știe ce face și pe unde merge. Luna de cunoaștere era încheiată, așa că Ana avea tot dreptul să pășească dincolo de pragul ușilor de la intrarea personalului cu puteri depline, măcar la nivel administrativ, dacă încă nu primise un caz efectiv.

Când se apropie de ușa biroului ei, constată că aceasta era deschisă, iar din interior răzbăteau acordurile unei melodii, care fu imediat întreruptă de vocea crainicului de la radio. Se opri pentru o secundă în prag, ca și cum n-ar fi vrut să-l ia prin surprindere pe Mihnea Pavelescu. La urma urmei, ea era cea nouă acolo și tot ea fusese cea care intrase în acel birou timp de o lună, în lipsa celui care ocupa încăperea cu mult înaintea ei.

— Mă bucur să te cunosc! Eu sunt Mihnea Pavelescu.

— Bună dimineața! Ana Cornescu.

Mihnea Pavelescu se ridică în picioare și veni către Ana, cu mâna întinsă, pregătit să i-o strângă. Era cu puțin mai înalt decât ea, probabil un metru și șaptezeci de centimetri, o diferență pe care Ana ar fi anulat-o cu oricare dintre pantofii săi eleganți. Abia când el ajunsese aproape de ea, ieșind din penumbra biroului, și în timp ce-i simți

mâna caldă și moale, Ana reuși să-i vadă ochii cenușii, care se asortau cu părul grizonant, cu fir gros și ușor vâlvoi, lipit de tâmple sub formă de cărlionți. I se păru că are chipul unui copil obosit, datorat, probabil, ridurilor de expresie care-i brăzdau fruntea ușor bombată, mărginită de sprâncene bogate, de culoarea prafului. Trebuia să aibă peste cincizeci de ani, ceea ce o făcu pe Ana să cumpănească dacă ar trebui să i se adreseze cu pronumele de politețe sau nu.

— Haide, intră în birou, de-acum e și al tău! N-am avut de ceva vreme pe cineva cu care să împart garsoniera asta, glumi el.

Grimasa pe care o făcu imediat ce termină de vorbit îi dezveli dantura, două șiruri osoase și strălucitoare, dinți scurți, ușor spațiați, exact ca ai unui puști care tocmai schimbase dinții de lapte, iar cei definitivi abia se așezară în gingii.

— Îmi pare rău că n-am fost luna trecută la muncă.

— A fost bine, răspunse Ana, dând ușor din mână, amintindu-și cât de greu a trecut timpul, stând mai mult singură și citind codurile și manualele, fără să aibă de la cine să ceară explicații pentru ceea ce citea.

— Cred că abia aștepți să lucrezi la primul tău caz. Vrei cafea?

Ana se uită în jurul lor să vadă de unde ar trebui s-o servească Mihnea dacă ea ar accepta. Cum el observă privirea ei căutătoare, continuă:

— E o cafenea aerisită undeva mai jos, pe malul râului. Nu suport să beau cafeaua în spațiul ăsta mic. Fac eu cinste,

în calitate de tutore! Încheie acesta, zâmbind din nou și dezvelindu-și dinții.

Cafeneaua era într-adevăr foarte aproape, așa că pe drumul până acolo niciunul nu apucase să scoată vreo vorbă, dar, imediat ce se așezară, tăcerea nu mai putu fi evitată.

— Poți să-mi spui Mihnea, să știi.

— Sigur, mă bucur că ai lămurit tu aspectul ăsta.

— Cred că n-ai nici jumătate din vârsta mea. Nu, nu, nu trebuie să-mi spui câți ani ai și nici eu nu o să-ți spun. Cu marja de eroare a oricărei aproximări, dacă rămâne așa cum am zis eu, nu va trebui să te simți prea tânără pentru profesia asta, iar eu nu va trebui să-mi amintesc că nu mai am mult până ies la pensie.

— De acord, dădu Ana din cap, ușor amuzată de logica pe care Mihnea o urma.

— N-am mai avut fete la noi la Serviciu de multă vreme.

— Am auzit.

— E mult misoginism în profesia asta, să știi. E ca un miros care-a intrat în pereții clădirii și de care nu doar că nu mai scapi, ci îți intră și în haine și în piele.

— Mă așteptam să fie așa. Nu la nivelul la care-l descrii tu, totuși.

— Asta înainte să ajungi efectiv la noi, nu? Nu-mi spune că toată luna trecută n-au fost momente în care să nu fi simțit asta, că nu te cred. Îl cunosc foarte bine pe Roman și îi cunosc foarte bine și pe băieți. Dacă s-au comportat frumos cu tine, să știi că e doar de fațadă,

doar pentru că ești prima fată de la Serviciu după ceva timp și pentru că nu ești măritată și n-ai nici copii.

— Chiar așa rău e?

— A fost o perioadă în care au fost fete în cadrul Serviciului, să știi. Eram și eu la început, puțin mai în vârstă decât tine.

— Și ce s-a întâmplat?

— Ca să înțelegi, cred că ar trebui să-ți explic mai bine contextul. La început, a fost nevoie de fete pentru cazurile de viol, agresiuni sexuale și așa mai departe, mai ales dacă victimele erau fetițe. Apoi, au venit fete pentru că trebuiau umplute golurile din schema de personal a Serviciului. După ce a fost finalizat Codul Standardizat de Anchetă Penală, iar Judecătorul Artificial a devenit complet operațional, nu prea mai conta dacă anchetatorul era femeie sau bărbat. Așa că fetele au devenit un fel de asistente, abia primind câte-un caz pe lună. Pretextul a fost că erau protejate, că era mai bine să nu fie expuse la tot felul de orori și la un program de lucru haotic.

— Astea nu prea sunt motive să dai femeile deoparte.

— Normal că nu. Când n-a mai fost nevoie de ele, li s-a spus într-un alt mod că profesia asta nu era pentru ele.

— Și, totuși, sunt aici.

— Păi, nu v-a interzis nimeni să veniți în cadrul Serviciului.

Ana rămase pe gânduri câteva zeci de secunde, iar Mihnea nu-i întrerupse tăcerea.

— Crezi că și eu o să pățesc la fel?

— Cred că o s-o pățești numai dacă vei demonstra că ești mai bună decât noi, bărbații.